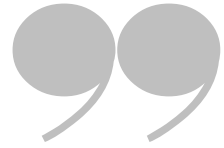

SZÍV ERNŐ

Kedves Krasznahorkai Laci,

loptam tőled két könyvet. Nem valószínű, hogy emlékszel rá, meg az sem biztos, hogy lopás volt, legalábbis a második eset, de az első biztosan. Az első még Párizsban történt, vagy húsz éve. A magyar intézetben fagyoskodtunk együtt, még renoválták az épületet, és neked volt Párizs útikönyved, nekem meg nem, aztán ideadtad, de azzal a föltétellel, hogy föltétlenül vissza kell juttatnom, mert könyvtári példány. Hát nem jutott vissza hozzád. A szentendrei könyvtárosok egy darabig várták, bámulták a Dunát, Bálint Endre képeit, de Krasznahorkai csak nem hozza vissza Párizst, jó, selejt. Szánom bánom. Tőlem Szilasi Laci lopta a legtöbb könyvet, amikor jött vendégségbe, az volt az első dolga, hogy végigjárt a polcok előtt, elég furcsán nézelődött, majd kiemelt egy szerencsétlen példányt, csak annyit kérdezett, ezt elvihetem? Amit elvitt, az, kérlek, nem jött vissza. Olyan nem volt, hogy Szilasi visszahozott volna nekem könyvet. Elvitt egy új Szomoryst és egy nagyon ritka Kundera esszéregényt például, azt különösen sajnálom, a jó kis Mérleg sorozatomat durván megdézsmálta. El is döntöttem, nem adok neki többet könyvet, akárhogyan sír a szája, és egy ideje így is teszek, sőt, én magam is loptam tőle. Bosszúból. Amikor Nobel-díjas lett Handke, elkértem tőle egy szintén könyvtári példányt, ott volt az asztalán, talán az Ismétlést, magammal vittem, és nem adtam vissza, hoppá. Jelenleg nem tudom, hol van. Nem csak Szilasi Lacitól vagy tőled loptam könyvet. Például Csáki Juditnak nem adtam vissza egy Kőrösi Zolit, Majoros Tibi barátomnak egy Bálint Sándor Szögédi nemzetet, és Balog Józsinak Tolnai Ottó csodás Wilhelm dalait, vagy Kabán Eszternek a Tatárpusztát. Szentmiklósi könyvtárba nem vittem vissza egy Semprun A nagy utazást és egy ..., hajaj, nem emlékszem, mi volt a második. Mindazonáltal szerintem tőlem több könyvet loptak, mint amennyit én, de ez inkább véletlen, semmiképpen sem arra akartam utalni, hogy erkölcsösebb lennék azoknál, akik engem loptak meg, mint akiket én. Nem. Így alakult. Egyszer egy régi könyvhéten összefutottam egy csibés kislánnyal, akkora szatyrot cipelt, hogy nagyobb volt, mint ő, nézd, Ernő, ezt mind loptam, huszonöt könyv, egy nap alatt, technika, Ernő, érted, technika! Kért egy példányt az én új könyvemből is, adtam neki, lehet, hogy az volt az egyetlen könyv, amit nem lopott ezen a huszonöt évvel ezelőtti könyvhéten. Mindezt azért meséltem, mert megtaláltam azt a könyvet, amit bő tíz éve egy svájci kolostorba küldtek neked, de akkor már én laktam abban a zugi, kétszintes, tóra néző szobában, fél évre enyém volt a postaláda is. A borítékot azóta sem bontottam föl. Ez a szivacsos, besárgult boríték a pakolások alatt elvész, majd megke-
rül. Most itt van, nem bontottam föl. Könyv van benne, kitapogattam. Lehet, hogy olyan emberekről szól, akik könyveket lopnak, vagy akiktől éppen lopják azokat. Olyan író a főszereplője, aki egyszer kapott egy ajándékot, egy könyvet, megváltozna az élete tőle, jobb lenne, több lenne a derű, nem tudom, mindenesetre folyton csak ígérik neki. Még mindig nem kapta meg. Hátha nem késő. A Gallimard adta föl különben, 2012. július 13-án.